ПЕРЕЦЬ

№ 9 (452). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1961

Перший у світі політ радянської людини у космос завдав ще одного нищівного удару по престижу «вільного Заходу».

(З висловлювань капіталістичної преси).

ЩЕ РАЗ ДАЛИ ПО ШАПЦІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Уже ти, господи, не один єсі на небесі!..

Малюнок-жарт А. ВАСИЛЕНКА.

Про діла величні і про шляхи космічні

Диво дивне відбулось
У місяці квітні,
Не чували про таке
І діди столітні.

Здійснив славний наш герой
Місію високу:
На планету — на свою! —
Подивився збоку.

Всьому світу дорогий,
Всьому світу милий
Наш радянський богатир,
Льотчик зорекрилий.

Наш Гагарін, наш герой, —
Що це за людина!
Перед ним і сам Колумб
Став би на коліна.

Йому стежка в небеса
Добре вже знайома,
Він себе серед зірок
Почував, як дома.

Сильний,
дужий,
молодий,
Гарний і на вроду.
Справжній сокіл,
справжній син
Партії й народу.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

БАЙКИ У ПРОЗІ

ТАРГАН НА МИЛІ

Лежало на припічку мило. Підбіг тарган: нюхнув, послинив, тернув ніжкою. З'явилась прегарна райдужна бульбашка. Ще постарався він, ще, ще — і ось десятки бульбашок пузирилися навколо, і кожна відбивала його енергійну діяльність! Це було захоплююче видовище!

Аж раптом тарган посковзнувсь на милі — і впав з припічка просто в помийне відро. От і все... А бульбашки, звичайно, полопались.

ТЖАК І КАКТУС

В оранжерею, де під пильним доглядом жили тропічні рослини, прислали науковим консультантом тжака. Того самого, що вславився своєю критичною гостротою.

Побачивши лимонне дерево, гість кисло скривився, біля кущиків перцю презирливо чмихнув. Але справжнє його обурення виклинав кактус.

— Це що, карикатура! — склавши руки на череві, зловісно мовив консультант. — Я вас питаю, навіщо тут ця неприродна деформована подоба тжака?.. Негайно викинути геть!

І кактуса викинули з оранжереї... Хай зі своїми колючками не преться на очі тжакам.

ЦЯЦЬКОВАНИЙ ЛЕВ

Усе було б гаразд, якби левові не сказали, що він — цар звірів.

«Гм, — змікрував лев, — коли я цар, то й вигляд у мене має бути царський. Треба відповідно прикрасити свою стару шкуру...»

Він дав термінове доручення двом мавпам, і незабаром проект царського вбрання був готовий. У лев'ячу гриву встромили пера з хвоста павича, на шию повісили намисто із зубів акули, а шкуру густо посипали пилком, струшеним з крилець десяти тисяч барвистих метеликів. Лев блищав і мінився на сонці всіма кольорами райдуги.

— Це чудово, ваша величність! — заверещала одна мавпа.

— Це незрівнянно! — підхопила друга, захоплено закотивши очі під лоба.

Тоді й інші звірі теж удали, що їм подобається, бо вони добре знали силу лев'ячих м'язів і гостроту пазурів. А тим часом кожен подумав: «От як мавпи можуть зробити з лева опудало!»

О. ЛУК'ЯНЕНКО.

Без слів.

Пальці в колесах

(ЦІКАВА АРИФМЕТИКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ)

Кажуть, що за простій грошей не заплатять. Воно й правда. Навпаки: ті, що простої роблять, платити повинні. Штрафи! Скажімо, на залізниці. Їй часто грубі гроші платять. Платять ті, в кого думки в небі, а ноги в постелі...

Взяти хоч би й Запоріжжя. Можна собі уявити, скільки вантажів іде у це велике промислове місто. Не сотні, а тисячі вагонів. Само собою зрозуміло, що треба ці вагони швидко розвантажувати, щоб вони знову своїми колесами по рейках цокотіли, знову вантажі для народного господарства перевозили.

Аж ні! Як потрапить вагон у Запоріжжя, мимо своєї волі ледачим робиться. Стоїть собі на рейках, боки на сонці гріє, дрімає... За нормою його треба за дві-три години розвантажити, а він стоїть, своїх господарів чекаючи, по 60—70, а то й по цілих сто годин!

Минулого року, так звана, клієнтура заплатила штрафів по станціях Запоріжжя-1 та Запоріжжя-2 понад 600 тисяч карбованців. (Старими грішми).

Платять недбайливі господарі штрафи за простої вагонів. А потім платять штрафи ще й за те, що їхні вантажі зберігають та охороняють. Ота сама клієнтура виплатила торік таких штрафів лише по ст. Запоріжжя-1 понад мільйон карбованців!

Сподівалися залізничники, що керівники підприємств і організацій у новому, 1961 році вже по-новому, оперативніше повертатися будуть. Де там! Ще гірше стало. Зросла сума штрафів за простої вагонів у січні, лютому, в березні теж.

Хороші «успіхи» по лінії сплати штрафів за простої вагонів має трест їдалень, яким керує т. Нікітін. Споживачі в їдальнях скарги пишуть, а продукти у вагонах лежать. Директор тресту на скарги мало уваги звертає, а штрафи справно виплачує.

Керуючий «Облкоопбудторгом» т. Архипов часто на нестачу будівельних матеріалів скаржиться, а вони на станціях застряли. Тут теж добрі суми штрафів сплачують.

— Е, з цього пива не буде дива! — кажуть залізничники, як прибувають вантажі на адресу пивзаводу. Вони вже знають, що директор пивзаводу т. Федорченко поспішає не вагони розвантажувати, а чеки на сплату штрафів підписувати.

— Щоб план мати, треба вміти торгувати!— повчає підлеглих директор другого міськхарчоторгу т. Іщенко.

А чим торгувати, коли другий міськхарчоторг найгірше свої вантажі зі ст. Запоріжжя-1 вивозить?

Прибув вагон на адресу «Укроптбакалії» (керуючий т. Авагімов). Глянули залізничники в папери — дрижджі.

— Ну, такий продукт зразу вихоплять! — сказали вони.

Помилилися... Вагон простояв 40 годин! Оптом і вроздріб стоять вагони у тій оптовій бакалії.

А на інших станціях на Запоріжжі що твориться, що робиться!

Якби сам чорт потрапив на станцію Нельгівка, то поламав би ноги. Тут скупчились: ліс, вугілля, крейда, сіль, міндобрива, борони, кукурудзокомбайни. По три, п'ять, вісім місяців добро лежить, псується.

А хто ж господарі? Їх чимало. Це радгосп «Вільний» і колгосп «40 років Жовтня», Приморського району, колгосп «Комунар», Андріївського району, колгосп ім. Щорса, Чернігівського району.

Видно, що в цих господарствах керівники такі проворні, як той рак на греблі. Вони готовому не можуть ради дати.

На ст. Оріхівська давно вже лежать 120 тонн мінеральних добрив. Господар — радгосп «Оріхівський», директор — т. Барановський. А на ст. Гайчур лежить 60 тонн міндобрив Запорізького конезаводу № 86.

Керівникам цих господарств дощ за шию не ллє. Але він ллє на міндобрива, і вони скоро скам'яніють.

І скажіть на милість, як хитро викручуються оті, що штрафи сплачують.

«Не біда! Держава в нас одна, — кажуть. — З правої кишені виймеш — у ліву покладеш»...

Он як доморощені «філозопи» свою бездіяльність прикривають.

Нехай вони запам'ятають, що і по тих руках, які з однієї, не своєї, кишені в другу перекладають, — теж б'ють!

Л. ГРОХА.

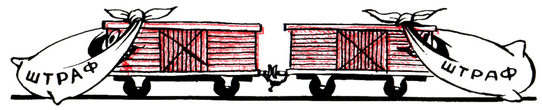

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Критик високої ХВАЛИфікації.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

ПЕРША НОВИНА

Зразу попередимо: новина — дуже сумна.

Копав-копав у Гуляй-Полі (Запорізька область) комунгосп траншею по вулиці 9 Січня та й перерізав підземний радіокабель. Наколобродила якась дурнувата лопата: один раз копнула і сотням репродукторів роти заткнула, — сімсот радіоточок замовкло в колгоспі ім. Карла Маркса

Райконтора зв'язку полічила збитки та до комунгоспу:

— Платіть 721 карбованець. (Старими грішми, бо скоїлося це ще торік).

А комунгосп тільки посміхнувся:

— При чім тут ми? До БМУ-3 або в облбудтрест звертайтесь...

А те БМУ-3 взяло та ще й на вулиці Франка кабеля перепанахало. Ще на п'ятсот карбованців нагріло контору...

Райконтора — до обласного арбітражу:

— Захистіть! Ріжуть! Допоможіть гроші стягти.

А арбітраж — черк на заяві резолюцію:

«Повернути позивачеві, бо сума позову не перевищує тисячі карбованців»

Контора — до народного суду:

— Допоможіть!

А суд тієї самої:

«Розглядаємо суперечки тільки на суму, яка перевершує тисячу...»

І суд і арбітраж формально праві. Дійсно, такі суми їм непідсудні.

Але що ж робити бідній конторі?

Де ж їй шукати управи на оту біснувату лопату, яка лиха наробила?

Невже ніхто у Запоріжжі так і не допоможе гуляй-пільській конторі у її великому горі?..

ДРУГА НОВИНА

Тут уже тяганина закрутилася навколо глини

Два роки тому Київський експериментально-дослідний завод (вул. Межигірська, 85) запропонував свої послуги Сталінградській комплексній геологічній експедиції: взявся дослідити глини Чапурниківського родовища

Експедиція зразу ж відправила проби глин на завод.

І що ж з того вийшло?

Як залізли заводські дослідники в глину, як почали в ній баблятись, та й досі вилізти не можуть...

Експедиція вже їм писала-писала, і просила, і лякала, і чим тільки не страхала. Дослідники — ні мур-мур... Тільки раз бовкнули:

— Переказуйте гроші!

А одержавши гроші, знову замовкли, наче їм тими тугоплавними глинами хтось роти позаліплював...

І до директора заводу В. І. Шелунцова ні просьби, ні грозьби не доходять. Ніби він не в кабінеті сидить, а в якомусь глибокому глинищі заховався...

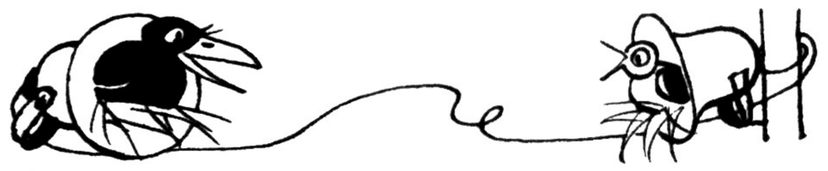

ДО ФЕЙЛЕТОНУ НЕ ДІЙДЕ...

Воно не дуже приємно, як дверцята шафи не зачиняються. Не дуже приємно також, коли та шафа кривобока. І вже зовсім нікуди не годиться, коли шафі однієї стінки бракує. Якщо така шафа потрапляє у продаж, є всі підстави для фейлетону. Бракоробам щедрою рукою всипається перцю. І вони, хоч і кривляться, мусять ту гіркоту ковтати.

А якого ж фейлетона писати в тому випадку, коли не якась там шафа, а ціла мебльова фабрика кривобока, і двері не зачиняються, і дах дірявий, і через стіни собаки можуть стрибати?

Це не вигадка.

Є така фабрика у місті Вовчанську на Харківщині.

Благоденствує вона і процвітає (як макуха під лавкою) під егідою Харківського раднаргоспу. Давно вже домагається дирекція фабрики від відділу капітального будівництва Харківського раднаргоспу відбудови і ремонту виробничих приміщень.

Марно...

У відповідь мебльовики таке чують:

«Як же ж вам кошти на будівництво виділяти, коли ви плану не виконуєте?»

А таких слів не хочуть чути: «Як же ж його, той план, в таких умовах та в тісноті виконувати?»

Словом, були фейлетони про браковані меблі, а от про браковану мебльову фабрику ще не було. І, думається, не буде. Бо у Харкові, у раднаргоспі чулі, ділові люди сидять.

Хіба вони до цього допустять? Самі допоможуть вовчанським мебльовикам.

Мал. Л. БОЙКА

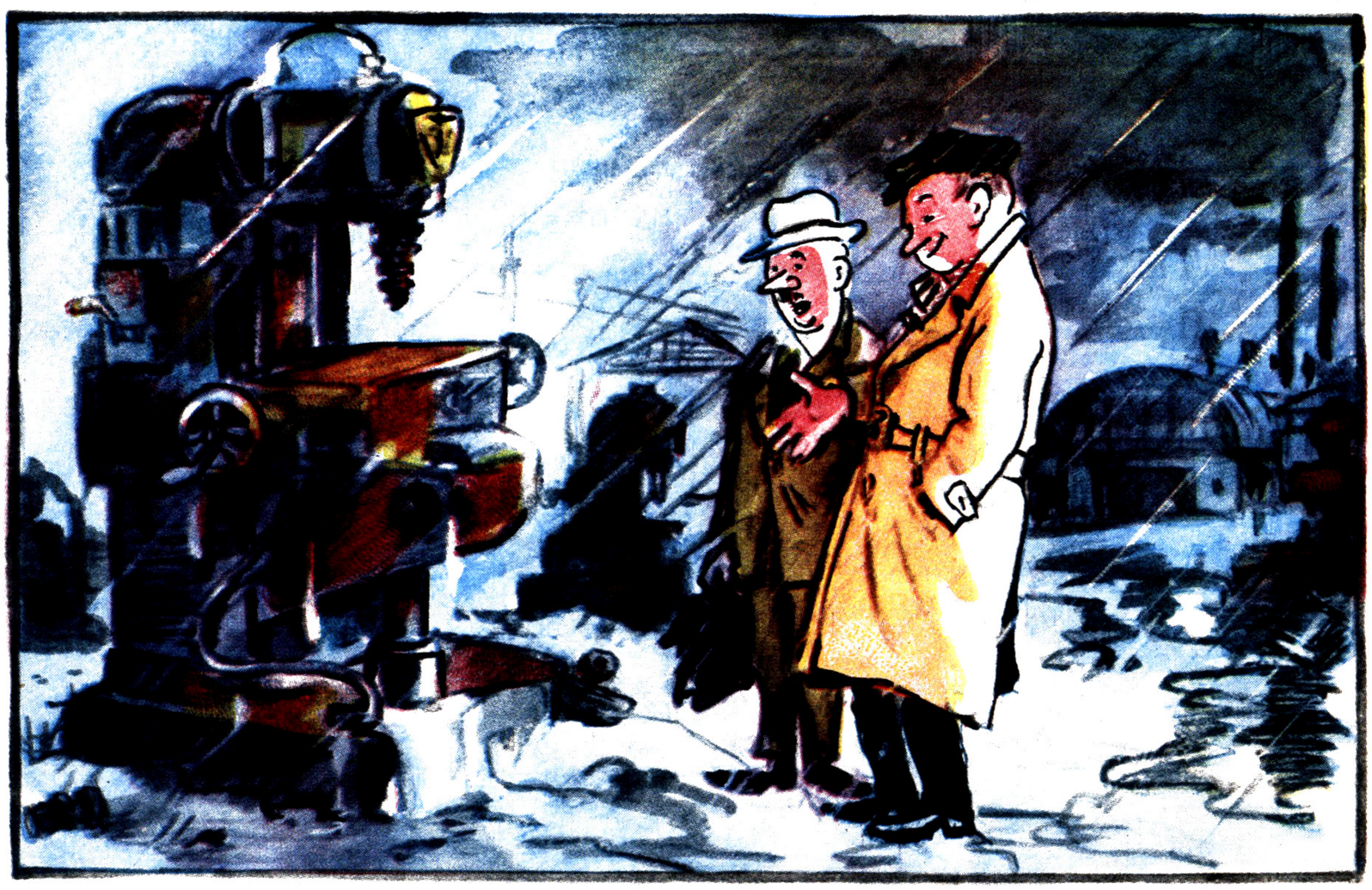

— А казали, що це блискуча техніка.

НЕ ВТРИМАТИ!

На острові Іль-д'Екс (біля західного узбережжя Франції) в тюрмі ув'язнено одного з керівників Фронту національного визволення Алжіру Мохаммеда Бен-Белла і двох його товаришів. Трьох патріотів охороняють 150 французьких жандармів!

Ох, і нагнали страху
Загарбницькій мізерії:
На одного алжірця —
Півсотні жандармерії.

Та скільки б не було їх, —
Жандармами й солдатами
Алжірської свободи
Не втримати за гратами.

АМЕРИКАНСЬКА ТУРБОТА

США за останні п'ять років подали Лаосу допомогу на суму майже 300 мільйонів доларів, або ж 150 доларів на душу населення цієї країни, яке становить близько двох мільйонів чоловік. 150 доларів — це трирічний прибуток кожного жителя цієї країни, де річний прибуток на душу населення становить приблизно 50 доларів. Ця допомога в основному зосередилась у военній галузі.

Клопочуть, дбають
«Сердешні» Штати
Про цю країну,
Ми рідна мати —
Ось ластівці!
Вже будуть мати
На кожну душу
По три... гармати.

Ю. КРУГЛЯК.

ШВЕЙЦАРСЬКИМ МАККАРТИСТАМ

Цюріх усе більше набуває репутації столиці швейцарського маккартизму. Стає і сумно і смішно, коли бачиш, до чого тут можуть дійти «батьки міста»: вони заборонили виступати... клоунові Попову і його товаришам з Московського цирку.

Не подумайте, однак, що це було зроблено просто так. Треба ж властям якось боротися проти «комуністичної пропаганди» («Вуа уврієр», Женева).

Ну, і підвів же вас, ніврокy,
Отой «пропагандистський» сміх!
Дивіться, із якого боку
Узяв та й виліз, як на гріх:

Хоч не сміються із Попова,
Але ж тепер сміються з вас.
Що ж, ви праві-таки, панове, —
Працює навіть сміх на нас.
Що вдієте, — такий вже час!

М. ДОЛ.

МОКРІ ЦИФРИ

Сатира не терпить сухих цифр. Вони не прикрашають ні фейлетонів, ні памфлетів.

Зараз підуть розмови про цифри мокрі. Чого вони мокрі? Перець зараз усе пояснить і все прокоментує. Спершу піде розмова про «мокрі» діла, що породили ці цифри. Що ж воно у «вільному світі» робиться.

У Сполучених Штатах, наприклад: кожну годину — вбивство, кожні 4 хвилини — замах на вбивство і важке скалічення. От вам і «мокрі» діла і «мокрі» цифри.

Кожні 2 хвилини — крадіжка автомобіля. Хто скаже, що Америка не перша в світі країна по випуску автомобілів, коли вона перша по крадіжці їх? Кожні 7 хвилин — пограбування, кожні 46 секунд — крадіжка.

А в Федеративній Республіці Німеччини? Там до «мокрих» справ по-справжньому готуються...

Коли б покійники могли червоніти, першим почервонів би Адольф Гітлер. Колись хвалився біснуватий, що за час свого панування вклав у озброєння третього райху 90 мільярдів марок. Хвалився і не думав, що міністр оборони ФРН Штраус переплюне його. Штраус вклав 91,656 мільярда марок! Словом 57,7 процента загального бюджету країни. «Мокрі» діла готуються в широкому масштабі. Замість 5 шкіл-восьмирічок — одна ракета, замість 5000 квартир — один міноносець, замість 2 лікарень — казарма для батальйону солдат.

Які діла, такі й цифри.

ЯК КОГО ПРИПЕЧЕ, ТО І В ПЕКЛО ВТЕЧЕ

За даними Мічіганського університету, опублікованими в газеті «Нью-Йорк уорлд телеграм енд Сан», у Сполучених Штатах щорічно реєструється понад 500 тисяч спроб покінчити життя самогубством.

Оце-то так! Задуматися слід тут,
В питанні цьому розібратись слід:
Втікають люди з «вільного», бач, світу
У потойбічний, як-то кажуть, світ.

Та й, видно, не в загробних благах раю
Для бідолах уся мета і суть,
Бо ж самогубцям, як попи лякають,
Перепусток до раю не дають.

І коли хто буває, боронь боже,
З життям рахунки звести захотів,
То вже, пиши, й кадило не поможе:
Пряма дорога — в лапи до чортів.

А все ж от не бояться пекла люди.
Знать, думку мають в справі цій свою,
Що навіть в пеклі легше жити буде,
Ніж в капіталістичному «раю».

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ДОБРА ВТІХА

Газета «Вашінгтон пост» утішає безробітних тим, що через двадцять п'ять років «допомога по безробіттю не буде урізатися під час економічних криз».

Скоро благом стане безробіття.
А допоки прийдуть ті часи,
Людям на якусь там чверть століття
Затягнути треба пояси.

К. ЮР.

ДОБРОБУТ ЗРОСТАЄ...

В англійському парламенті недавно пропонували заборонити людям купувати і споживати їжу, призначену для котів і собак. (З газет).

Тут ні додати, ні відняти,
Крути, верти чи сяк, чи так —
Не людяно це — об'їдати
Котів безвинних і собак.

Та будем вірити із вами,
Що правда-матінка жива,
І захистить-таки парламент
Собачі шлунки і права.

І вдосталь будуть жерти всякі
Бульдоги, пуделі, хорти...
А люди? Тю! То ж не собаки —
Хай підтягають животи.

Якого ж біса їм бажати? —
Адже, як глянути у суть,
Підстав не буде нарікати,
Що мов собаки ті живуть.

М. ДМИТРИК.

НЕ КВАПТЕСЬ СВЯТКУВАТИ...

Газета «Нью-Йорк геральд трібюн» в одній статті назвала відрадним фактом те, що СЕАТО досі «не розсипався, як гнила диня, викинута з вікна третього поверху».

Яка радість!
Яке свято!
Ну ж і йдуть діла!..
Не розпався ще СЕАТО,
Як диня гнила.

Ой, не кваптесь святкувати,
Бо вийде конфуз:
Час мине — і той СЕАТО
Репне, як гарбуз.

П. ГАЙ.

НА БЕРЕГ ЗІЙШОВ КУПІДОН

Ця подія сталася в шотландській затоці Холлі-Лох.

Міфічний бог кохання Купідон зійшов на берег і відразу ж попрямував до редакції газети «Дейлі скетч» на прес-конференцію.

Співробітники газети звернули увагу на те, що бог був не такий, яким вони звикли бачити його в підручниках міфології й на весільних листівках. У Купідона не було традиційних крилець, луку і стріл. Він сидів перед ними у формі американського офіцера, поклавши, як стопроцентний янкі, ноги на стіл редактора.

У своїй короткій заяві Купідон сказав:

— Високошановні леді і джентльмени. Я прибув до вашої країни, щоб ощасливити англійську націю новими романами і шлюбами. Я привіз чарівним англійським міс таких парубків, які ніколи їм і не снилися. Покладаю надію, що високошановні леді і джентльмени прихильно поставляться до моєї благородної місії.

Після заяви Купідон відповів на запитання кореспондентів.

ЗАПИТАННЯ. — Боже, ви прибули до нас на власних крилах чи ракетою?

ВІДПОВІДЬ. — Не на крилах і не ракетою, а «Протеєм» — американською плавучою базою для обслужування американських атомних підводних човнів, які, з дозволу вашого симпатичного уряду, стоятимуть тут у порту.

ЗАПИТАННЯ. — Містер Купідон, а де ваші божественні лук і стріли?

ВІДПОВІДЬ. — У музеї античного мотлоху. Я стріляю тепер ракетами «Поларіс» з термоядерними зарядами.

ЗАПИТАННЯ. — Але ж це небезпечно для закоханих?!

ВІДПОВІДЬ. — Кохання, леді і джентльмени, вимагає жертв!..

Читач, звичайно, догадується, що такої прес-конференції у редакції «Дейлі скетч» не було. А що ж тоді було?

А було те, що до затоки Холлі-Лох прибув вищезгаданий «Протей». Наперегонки йому на благеньких човниках кинулися обурені англійські патріоти, щоб не дати ввійти в затоку. Тоді кораблі флоту її величності та поліцейські катери атакували човни, перекинули їх, витягли з води патріотів і кинули їх за грати.

Це було. І ще була заява командування «Протея».

«Більшість матросів, гласила ця заява, — записалися до нашого екіпажу лише тому, що в них у Шотландії є кохані дівчата. У найближчий місяць буде багато романів і шлюбів».

Цю заяву опублікувала англійська газета «Дейлі скетч» у статті під заголовком «На берег зійшов Купідон».

Тепер і читачі Перця будуть знати, що «Протей» — це не американська база атомних підводних човнів, а весільна яхта, набита добірними американськими женихами.

Дивно тільки, чому англійці протестують і наполягають, щоб янкі забиралися геть до своїх Сполучених Штатів!

Невже так сильно ревнують?

Ол. ГРОМОВ.

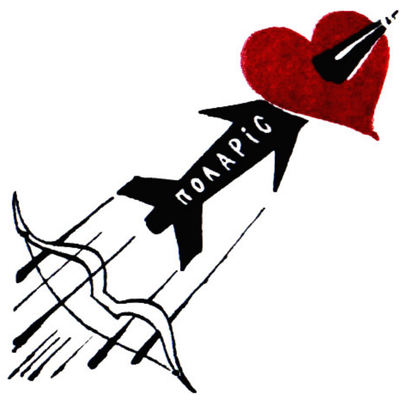

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Бур'яни (до пшениці): — Кричи не кричи, а ми тебе заглушимо.

Всипте обом

Це трапилося дуже давно. Один дуже скупий і не дуже чесний чоловік продав дуже чесному і дуже бідному чоловікові яйце. Звичайне яйце. Біленьке, кругленьке, куряче. Бідний чоловік, видно, вирішив гулять так гулять і з цією метою мав намір наказати жінці бити ціле яйце в борщ.

Словом, став бідний чесний власником звичайного біленького, кругленького, курячого яйця. Але не встигла ще його жінка розбити те яйце в борщ, як на порозі з'явився дуже скупий і не дуже чесний чоловік, і повів такі речі:

— Я продав тобі яйце, але ж згодом я з того яйця міг би мати курку! Ти мені збитки робиш. Плати за курку, бо буду позиватися!

Поскріб бідний і чесний в потилиці і заплатив скупому й нечесному за яйце, як за курку.

Ще й борщ не закипів, ще яйце не розбили, а скупий і не дуже чесний знову на порозі:

— Стривай! Ти ошукав мене! Ти хіба не знаєш, скільки яєць могла б нанести та курка, коли б я тобі не продав яйце! Плати мені за всі яйця!

Бідний був дуже чесний, він стягся з останнього і заплатив скупому й нечесному за всі яйця.

Минуло не дуже багато часу. Жінка бідного й чесного ще й ложки після обіду не встигла помити, як гульк! Скупий і нечесний вже знову на порозі:

— Поверни мені яйце!

— Ми з'їли його...

— Знати нічого не знаю. А ти знаєш, скільки б з тих яєць, що їх знесла б моя курка, коли б вилупилася з цього яйця, повилуплювалось би курей, і скільки б вони нанесли яєць, і скільки б з тих яєць ще б курей повилуплювалось, і скільки б Словом, плати за все або віддай мені яйце!

Віддати яйце бідний не міг, бо вони його з жінкою з'їли, розплатитися теж не міг, бо тоді б довелося спродати і хату, й корівчину, і все до цурки. Бідний не довго шукав виходу з такого скрутного становища. Він знайшов доброго дрючка і перелічив скупому й нечесному всі ребра.

І правильно зробив. Але, повторюємо, це було давно.

А це було недавно. В минулому році Куряжанський завод силікатної цегли (Харківський раднаргосп) склав договір з колгоспом ім. Шевченка (Харківський сільський район), за яким колгосп надавав заводові 2,6 га землі для видобутку піску, а завод, у свою чергу, зобов'язувався сплатити колгоспові через банк 20 тисяч карбованців і дати безкоштовно півмільйона високоякісної цегли. Це за те, що на отих 2,6 га росли якісь прутики.

Договір цей був не дуже чесний з боку колгоспу, але керівникам колгоспу і цього здалося замало. Вони підрахували, що було б, коли б через 25 років ті прутики виросли, та коли б їх спиляли та наробили з них ділової деревини, та ту ділову деревину продати та... словом, почали тягти з заводу жили. За минулий рік завод заліз у такі борги, що дав близько 2 мільйонів карбованців (у старих грошах) збитків. Собівартість цегли зростає.

Ну, як бачите, все — як у тій казочці. Залишається тільки кінець трохи змінити. У казочці чесний відлупцював скупого. А ми варіант інший пропонуємо. Нехай у Харкові якийсь відповідальний дядя знайде доброго дрючка (фігурального, звичайно) і всипле обом: і скупому, і тому, хто по-дурному чесний. Рекомендується скупого бити і примовляти:

— А не дери з заводу, як куркуль з рідного тата, а не дери, а не дери!

А по-дурному чесного бити і приказувати такі слова:

— А не сій державні гроші, як полову, а не сій, а не розсівай!

М. БІЛКУН.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

«Мені довелося бути в кількох парафіях, і скрізь я бачив сутяжництво, пияцтво і розпусту серед церковних служителів».

(З листа А. Кривошеєва — колишнього священика Успенської церкви. — Ново-Горлівка, Сталінської обл.).

Явління хреста народові.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Усувають недоліки...

У КРАЮ НЕРОЗГАДАНИХ ТАЄМНИЦЬ

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Оце днями мені подзвонили:

— Хочеш, Перче, побачити кілька фокусів?

Я погодився. Тоді мені запропонували проїхатися до дачної Боярки, що під самим Києвом, і поглянути на будинки, споруджені з... нічого.

Мені навіть дали адреси тих будинків. Першою була: вулиця Чернишевського, дім № 37.

— Зверни, Перче, увагу на цей дім, — сказали мені, — він од фундаменту і до комина геть увесь виріс із... піни.

Досі я знав, що з цього вельми сумнівного матеріалу на світ народилася богиня Афродіта. А тут...

Словом, пішов я за вказаною адресою.

Ось вона, та вулиця. Й ось він, той дім (фото № 1).

— Ой, чия ж це хата? — гукаю.

— Євгена Федоровича Красавіна, — відгукується молодичка. — Я — його жона.

Дружину Є. Ф. Красавіна звуть Марією Михайлівною. Ми люб'язно розмовляємо з нею про те, про се, і, між іншим, про гроші, які треба мати, щоб збудувати такий домик.

— Гроші заробити можна, — каже Марія Михайлівна. — Мій чоловік — зубний технік, він приносить щомісяця 78 карбованців. На старі гроші — це було 780.

— А будинок ваш, кажуть люди, і в 150 тисяч тими ж старими грішми не вбереш.

Красавіна не заперечує. Вона тільки просить врахувати, що й сама донедавна працювала і теж щомісяця приносила додому 700 карбованців.

Враховую. А заодно й підраховую. Виходить, що цьому подружжю треба було б 100 місяців підряд відкладати на будівництво увесь свій заробіток, не витрачаючи жодної копієчки ні на їжу, ні на одежину. 100 місяців! Понад 8 років!

— А де, — питаю, — ви працювали, коли допомагали чоловікові своєю зарплатою?

— В їдальні. Буфетницею. Качала пиво і так далі...

Тепер стає ясно, чому люди твердять, що будинок № 37 по вулиці Чернишевського народився з піни...

Рушив я далі. Іду, милуюся новими чепурними котеджами.

А проте не всі вони радують людське око.

Ось на цій же вулиці, але вже під номером 33, стоїть новенька оселя Олександра Дмитровича Артюхова (фото № 2). Три кімнати в ній займає сам Олександр Дмитрович з дружиною і двома дітьми, дві кімнати він за хороші гроші наймає сімейним квартирантам, а ще дві, на мансарді, готує до здачі в оренду.

Одержує Олександр Дмитрович 80 карбованців на місяць, а дружина його — 45. Цього, розуміється, вистачить сім'ї на їжу, на одяг, на інші господарські витрати. А от викроїти собі ще й на такий домик — навряд чи кожному вдасться. А Олександрові Дмитровичу вдалося, хоч він, як відомо, не закрійник, а скромний працівник Київського метро.

Як це йому вдалося — задача з багатьма-багатьма невідомими.

Нерозгаданою загадкою для багатьох є й будинок № 41 по вулиці Крупської (фото № 3). Інші забудівники добре попобігають по магазинах і складах, доки дістануть шифер, цеглу, лісоматеріали, а на цей об'єкт усе наче з неба падало. От і виріс тут не дім, а — дзвін. Ніхто, правда, толком не скаже, чий він.

Дехто запевняє, що будинок належить «Київгospторгу», але я повинен зразу ж спростувати цю казочку. В інвентаризаційних книгах ясно сказано: особиста власність Олександра Васильовича Полякова.

Можуть, звичайно, спитати: чи не того, часом, О. В. Полякова, який донедавна працював заступником директора «Київгоспторгу»?

Відповідаю: того самого.

Однак, передчуваю, що мене можуть ще спитати: чому Поляков, маючи власну хату, не переїжджає до неї і не звільняє в Києві державну квартиру? Але тут уже не тільки я, а й квартирний відділ Київської міськради нічого до пуття відповісти не може.

Це, як запевняють, — таємниця за сімома міцними госпторгівськими замками.

А от іще одна нерозгадана таємниця, ключі від якої міцно тримає в своїх руках Надія Михайлівна Дерюшева. Високий паркан, яким вона відгородилася від людських очей, не дає можливості показати її маєток у повній красі (фото № 4). Він складається з однієї лише новенької просторої двоповерхової кам'яниці, половину якої Надія Михайлівна здає в оренду.

— А то що за будівля, — питаю в неї, — ото ліворуч?

— Ет, чортійщо. Комора нещасна...

А при ближчому знайомстві виявляється, що «нещасна комора» має центральне опалення, ванну кімнату з газовою колонкою, житлову кімнату і, само собою, пожильців, які з комфортом розташувалися тут.

— І все це, — питаю, — ви, Надіє Михайлівно, спорудили на свою зарплату в 70 карбованців на місяць? Напевне, важко було будувати?

— А ти, Перче, гадаєш — легко? Довелося дещо продати...

— А от люди кажуть, що продавали ви не «дещо», а будівельні матеріали «Укргазнафтобуду», де числитесь на роботі.

— А докази?

Доказів прямих і справді нема. Але, подумати тільки, хіба не доказ — сам оцей дім, побудований не відомо на які прибутки?!

Надія Михайлівна заперечливо хитає головою.

— Мало хто про що думає, а за руку мене піймали? Отож... Не спійманий — не злодій.

Знайома формула! За неї, як за рятівну соломинку, хапаються неспіймані злодії...

А от злодій спійманий. Працівника прокуратури Березанського району, Київської області, Василя Федоровича Баженова буквально схопили за руку, коли він затиснув у ній щойно одержаного хабара. До того люди могли тільки робити припущення з приводу доходів, на які хабарник збудував у Боярці двоповерхову кам'яну віллу. Тепер усе начебто стало на місце. Став і сам Василь Федорович на своє законне місце — перед судом — і дістав те, чого заслужив.

А коли повернувся з ув'язнення, то чомусь знову опинився в своєму старому, звитому з хабарів кубелечку на вулиці Лесі Українки, 6.

Ось воно — це гніздечко (фото № 5). Не вілла, а — картинка!

А хіба не була б ця картинка ще більш привабливою, якби, скажімо, на ній красувалася невеличка табличка: «Дитячий садок»!

Історія з цією віллою зайвий раз підтверджує стару істину, що з нічого нічого зробити не можна, навіть такому фокусникові, як Василь Федорович Баженов. Щоб спорудити дім, треба мати матеріал. А за нього, як відомо, доводиться платити гроші.

Чесні люди заробляють їх чесною працею. А крутії добувають гроші так, як, приміром, Мотл Зейликович Фукс.

Ось будинок, який звів М. З. Фукс на Високовольтній вулиці, 16, коли працював у «Головкиївбуді» і одержував 700 карбованців (старими грішми) на місяць. (Фото № 6).

А ось вирок суду у справі М. З. Фукса, який кінець кінцем таки попався на крадіжці державних будівельних матеріалів: тюремне ув'язнення з конфіскацією незаконно надбаного майна.

Ознайомившись з цим судовим документом, я подумав: справедливість все ж таки перемогла — будинок, украдений у держави, їй — державі — й повернуто!

І гірко помилився. Бо вийшло з Фуксом те, що й з славнозвісним злодієм: у четвер помер, а в п'ятницю встав та коня вкрав. Дали М. З. Фуксу на спокутування гріхів сім років, а він через півтора вже був дома (підоспіла амністія). Випурхнув з тюрми й впурхнув у власний (крадений!) особнячок.

А державі під конфіскацію віддав... сарай.

Отакі на світі бувають фокуси. Цікаві! Захоплюючі!!

Прикро тільки, що споглядає їх дехто, занадто широко роззявивши рота...

З Перцем подорожував і враження його записав Г. БЕЗБОРОДЬКО.

1

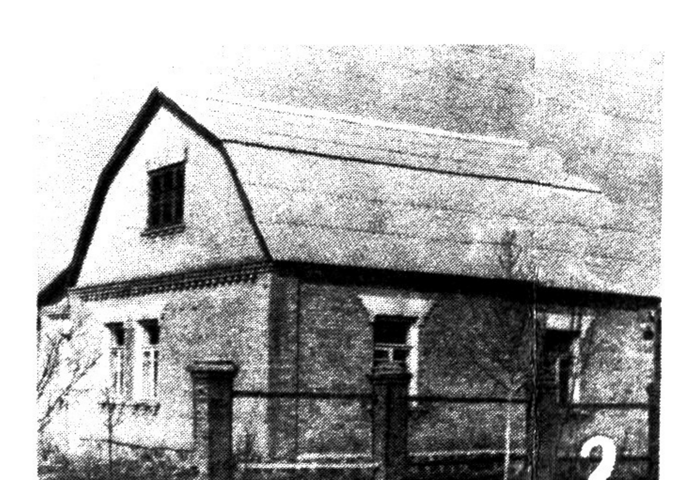

2

3

4

5

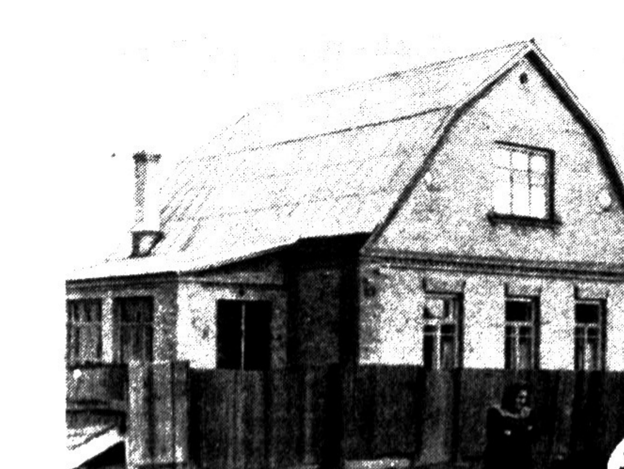

6

perec-ua.

КАРАСІ

Іду я оце в приміському поїзді. Сиджу собі і слухаю, про що люд гомонить. Сказати правду, люблю прислухатися до гомону отого. Чого тільки не почуєш у поїзді! Ось бабуся їде од рідної дочки і простодушно розказує про дочку й зятя такій же древній сусідці, видно по всьому, землячці:

— Самі п'ють чай з маслом, а мені дають маргалін...

— А щоб вони золи гарячої напилися, — співчуває сусідка. Вона облизує зморшкуваті, запалі губи і таємниче, немов секрет передає, питає:

— Чула я од людей, ваш онук немов жениться...

Бабуся зітхає і теж тихенько одказує:

— Ох-хо-хо-хо... Чужі люди росу збили, а він у хату веде...

Трохи далі скаржиться червонощокий, повний молодик своєму дружкові:

— Розприндилась моя Галка, у завком притьопала скаржитись... Диви, пальцем її не торкни. Персона грата. Он наш сторож Оникій Смалець розказував. Ото житуха була колись. Старші давали молодшим совіт: «Бий жінку не тоді, коли заслужила, а коли час є». А то — пальцем не торкни. Велике цабе. Персона грата.

Худенький дідок, що смирно сидів напроти мене, заворушився, зиркнув на молодика, мов п'ять копійок дав.

— Дурний ваш Оникій Смалець і приказки його дурні!

Молодик спалахнув благородним гнівом.

— Я не вам розказую. Диви. Витрушений мішок, а й собі... Сиділо б ото. Теж персона. Не ваше діло!

— Ні, моє, — розпалився дідок, як оса. — Сьогодні ти руку підняв на свою Галку, завтра на мене піднімеш. Післязавтра в кишеню залізеш, а там і ножем пірнеш?! Ні, голубе, хоч і пенсіонер я, мені до всього діло є... Бач, поштивий який — «Сиділо б собі», «Витрушений мішок». Інтересно б побачить, що з твоєї персони грати лишиться, як моїх літ діждеш. Мабуть, один капшук. Розприндилось — «Сиділо б собі...» Ні, не буду я сидіть спокійно, поки отакі-о, як ти, під ногами плутатимуться. Був би я твоїм батьком, я б спустив з твоєї персони штани і так пригостив би березовою кашею, що повік у пам'ятку було б.

І вже до мене строгий дідок:

— Бачили молодчиків? Розпащикувалось. Запишалось, як кошеня в попелі. Знайшло, чим вихвалятись. Теж мені «персона грата»!

Бабусі й собі захитали головами — де ж ото, мовляли, видано, де слихано, щоб рідну жінку отак-о... Та ще й словами маральними обзиває...

А червонощокий молодик аж голову у плечі увібрав, немов боявся, що дідок справді візьме зараз та й здійснить свою погрозу.

А старий аж зрадів.

— Бач, і язик у персони кудись потягло... Знаю я таких, бачив на віку. Оце в нашому селищі суд був. Судили одного бандюгу, Івана Мокрого. Підрізав одного.

— На смерть?

— Виходили дохторі. Але каліка тепер...

— Що ж за це Мокрому?

— А вважайте, що нічого. Два чи три роки дали. Скоро назад вернеться, і знову — за ножаку. А я б бандитів на волю не випускав, добрим до них не був. Хто ненароком спіткнувся — до того добрим, а хто з ножакою — строго і строго! А не на ловлю карасів посилать.

— Як це — карасів? — бабуся, котру «маргаліном» годували, аж хустку зняла, аби краще чути.

— Як хочете — розкажу... Оце недавно забігає до нас Іванова, сказати б, жінка, Нюрка. А на вулиці Петро Тягун біля власної машини «Москвич» походжає, ключиком нетерпляче махає, Нюрку чекає. Там така дружба у них зараз, з тих пір, як Івана закрили.

Еге ж, зайшла вихилясом Нюрка, пахощі од неї йдуть. І весела така, аж незручно нам із старою за оті пахощі і веселощі. Чоловік у тюрмі, а вона... Хоча ми й не співчуваємо тому бандюзі, а таки ж горе в жінки, там же, мабуть, строгості, у тюрмі.

Натякаю — Іван твій Мокрий страждає, мовляли...

«Я вас умоляю! Та ви що, діду, — з неба впали? Тепер не та тюрма», — весело пояснює Нюрка.

Вона оце недавно їздила до свого Мокрого. Живе Іван, каже, і в вус не дме. Ви б самі, діду Вакуме, не одказались од такої тюрми.

— Та що ти мелеш, — одвічаю тій посміттюсі. — Сам я, слава богу, не був, а хвалився один, котрий побував там. Каже: строгості — не доведи господи!

«Ой, не можу — держіть мене!.. Ви що, забули — я ж теж покуштувала того хліба... За оті три нещасні ящики дріжджів.

Живе Іван Мокрий у колонії. Там чоловік з півсотні таких, як він. І всі мизаті, червонощокі — натурально. Бо житуха там на всі сто з присипкою, пальчики оближеш. Ви б самі, діду Вакуме, не одказались...»

— Сохрани й заступи, — хреститься моя стара.

«І-і-і, — виспівує Нюрка. — У колонії немає навіть загорожі, не то що. Я думала — дріт колючий, пулімньотчик на вишці. А там... Приїхала я із Петром Тягуном на його «Москвичі» туди... Чого ви, бабо, на мене так дивитесь? Петро ж — Іванів товариш. Не вірте отим, що льопають про нас з Тягуном. Ми з ним у дружбі, це точно, натурально, як з чоловіковим товаришем. Тягун — друг нашої сім'ї. Всяке на Петра льопають, буцімто він у своєму ларку пиво водою розбавляє, і за піну пивну купив автомобіль. А ще льопають, немов ми з Петром нерозлийвода, немов їздимо з ним щодня в темний ліс, з тих пір, як мого закрили... Справді, возив мене Петро до дядини в гості. А хіба я винна, що дядина моя в лісі живе? І обратно ж — хто мене пожаліє, як не чоловіків товариш, натуральний друг сім'ї?

Еге ж, приїхали ми з Тягуном на його льогковій у колонію. А там ні тину, ні дроту колючого. Одна хата стоїть. Біля хати сидить парубійко і нарізує на балалайці польку «Ойру».

— Тут заключонний Іван Мокрий? — питаю.

Перестав парубок бринькати свою «Ойру», блимнув ліниво на вузлик мій і кивнув головою в сторону річки. Пішли ми з Петром, другом сім'ї нашої, бачимо — одні чоловіки бродять по воді, очерет жнуть, інші в'яжуть його на березі в кулі. І ніякісінької охорони, ні пулімньотчика, нікого. Питаю отих, що кулі в'яжуть і цигарки отакеленні, як голоблі, смалять:

— Тут заключонний Іван Мокрий?

Вони оскаляються і кивають пиками своїми вгодованими на вижатий очерет. Їм, бачте, ліньки слово сказати. Підходимо з Тягуном туди і бачимо — з півдюжини натурально голих мужчин хлюпочеться у воді, нишпорить руками. І мій там. Ось Іван нащупав щось, викинув на берег. Аж то отакеленний, натуральний карась. «Ти диви — руками рибу ловлять».

Побачив мене Іван, аж затремтів од радощів.

— Молодець, що приїхала. Зараз рибу смажитимемо.

Потім побачив Петра Тягуна. Теж зрадів, але не дуже... Ну, насмажили ми риби, дістала я, чого треба. Тягун не одну блондиночку з буфету прихватив. Снідаємо...»

Клята молодиця хитрюще так зажмурила очі і потягнулася, мов хтива кішка, аж кісточки захрумтіли.

«На паску, діду Вакуме, вже дома буде...»

— Не бреши. Хто це тобі таке сказонув? Тепер новий закон — тра день за день одбувати.

«Сам начальник над отими, що в очереті, сказав», — оскальнулася щаслива солом'яна вдова.

— А ти його бачила? — не йму віри чортовій брехусі.

— Я вас умоляю! Як оце вас, діду. Він з Петром знайомість має, часто буває в нашому селищі і пиво в Тягуна п'є. Так-от, начальник так і сказав: «На май жди свого Мокрого додому... Достроково, бо ударник він у нас...»

Я аж зареготала. «Ой, держіть мене, а то впаду... Ударник. Іван — ударник... Оце сказонув. По чому ж він ударник, — по очерету чи карасях?» Це я подумала так. А сказала: «Зробіть нам удовольствіє — одпустіть Ваню на деньок по случаю нашого свіданія». Одпустили нас. Ми в ліс пішли. А там так гарно, так гарно! Я не видержала і кажу Вані натурально таке: «Ой, держіть мене, а то впаду». А там справді — краса. Недарма ж будинок відпочинку недалечко... Увечері ми туди в кіно ходили. Ніхто й грошей з нас не брав. Дурно кіно дивились. Начальник над отими, що карасі ловлять, щодня пуськає в кіно, хто одличиться на очереті».

Старий хмурить свої ріденькі сиві брови.

— Я й питаю Нюрку з серцем: «Щось я не второпаю. На курортах твій чоловік, чи в тюрмі?»

А Нюрка заливається, як циган сироваткою. «Ой, держіть мене, а то впаду...»

Коли війнула з хати Нюрка до свого Тягуна, я сказав старій:

— Мо', не треба вже збирати грошей на санаторій. А попросити Петра Тягуна влаштувати мене місяців на три отуди, де руками карасів ловлять і дурно в кіно ходять? Мені лікарі якраз совітують рибну дієту. А карасі — то ж риба!

Василь БОЛЬШАК.

ВРЯТУВАЛИ

Під таким заголовком у гамбурзькій (ФРН) бульварній газеті з'явився драматичний репортаж про врятування невідомого плавця, що приплив по Ельбі аж з Німецької Демократичної Республіки, шукаючи собі кращого життя у «вільному світі».

Газета з захопленням писала, як його витягли з води, подали першу допомогу і так далі, і таке інше.

Та через кілька днів газета змушена була пробачитися перед читачами за «не цілком вірогідну» інформацію. Десь на останній сторінці, в куточку, мікроскопічними літерами було надруковано, що з Ельби витягли не людину, а тюленя, який випадково заплив з Північного моря у Гамбург.

Робити з мухи слона уміє кожна буржуазна газета. А от перетворити тюленя на політичного емігранта пощастило поки що тільки одній.

ГРОБ З МУЗИКОЮ

«Атомне сховище на 1400 осіб!

Мелодії з оперет і модні пісеньки під час ядерної війни!»

Що це таке? Дике марення? Вибрики якогось безнадійно хворого з божевільні?

Ні, це — заголовки з західнонімецької гамбурзької газети «Ді вельт», надруковані на видному місці на першій сторінці. А під заголовками вміщено повідомлення з міста Карлсруе:

«Як зразок використання старих бомбосховищ, які ще залишилися на території нашої республіки, в Карлсруе споруджується сучасне атомне сховище, в якому 1400 осіб зможуть, без усякого страху і шкоди для себе, пережити жахи ядерної війни, втішаючись музикою з оперет і кращими модними пісеньками...»

Але чому саме опереточна музика і модні пісеньки мають втішати мешканців цього атомного сховища?

Вичерпну і, так би мовити, науково обгрунтовану відповідь на це запитання дає та ж газета «Ді вельт». Вона пише, що, за висновками експертів-психіатрів, мешканці сховища аж ніяк не зможуть перенести довгочасну ізоляцію від зовнішнього світу без відповідного музичного оформлення.

У мешканців Карлсруе, що прочитали повідомлення в газеті «Ді вельт», однак, виникло таке запитання: 1400 веселитимуться в атомному сховищі. А в місті живе 198 тисяч чоловік. Яке музичне оформлення запропонують поважні експерти решті мешканців?

ПИЛОСОСИ НЕ ДОПОМАГАЮТЬ

Одна американська газета надрукувала велику статтю про те, як ретельно стежать за чистотою всіх приміщень Пентагону.

Шість тисяч прибиральниць, озброєних найсучаснішими пилососами та іншими очисними машинами й апаратами, щодня проходять по всіх кабінетах, залах і коридорах Пентагону. І ось наслідок: спеціальні автомашини щодня вивозять звідси на звалище близько 13 тонн сміття!

На думку автора згаданої статті, Пентагон є, таким чином, найохайнішим місцем у Вашінгтоні, тут панує, просто таки, ідеальна чистота.

А все ж, незважаючи на шість тисяч прибиральниць й на всі досконалі пилососи, скільки ще різного сміття залишається по пентагонівських кабінетах. Яка тут може бути чистота, коли звідси несе небезпечною для людства заразою: холодною війною, провокаціями на Кубі, інтервенцією в Лаосі і т. д. і т. п.

Ні, крім отих 13 тонн сміття на добу, багато ще дечого треба вивезти з Пентагону на смітник. На смітник історії!

ФРАНКО-БОННСЬКА УГОДА...

Мал. Л. КАПЛАНА

... та її вступна частина.

Мал. К. ЗАРУБИ.

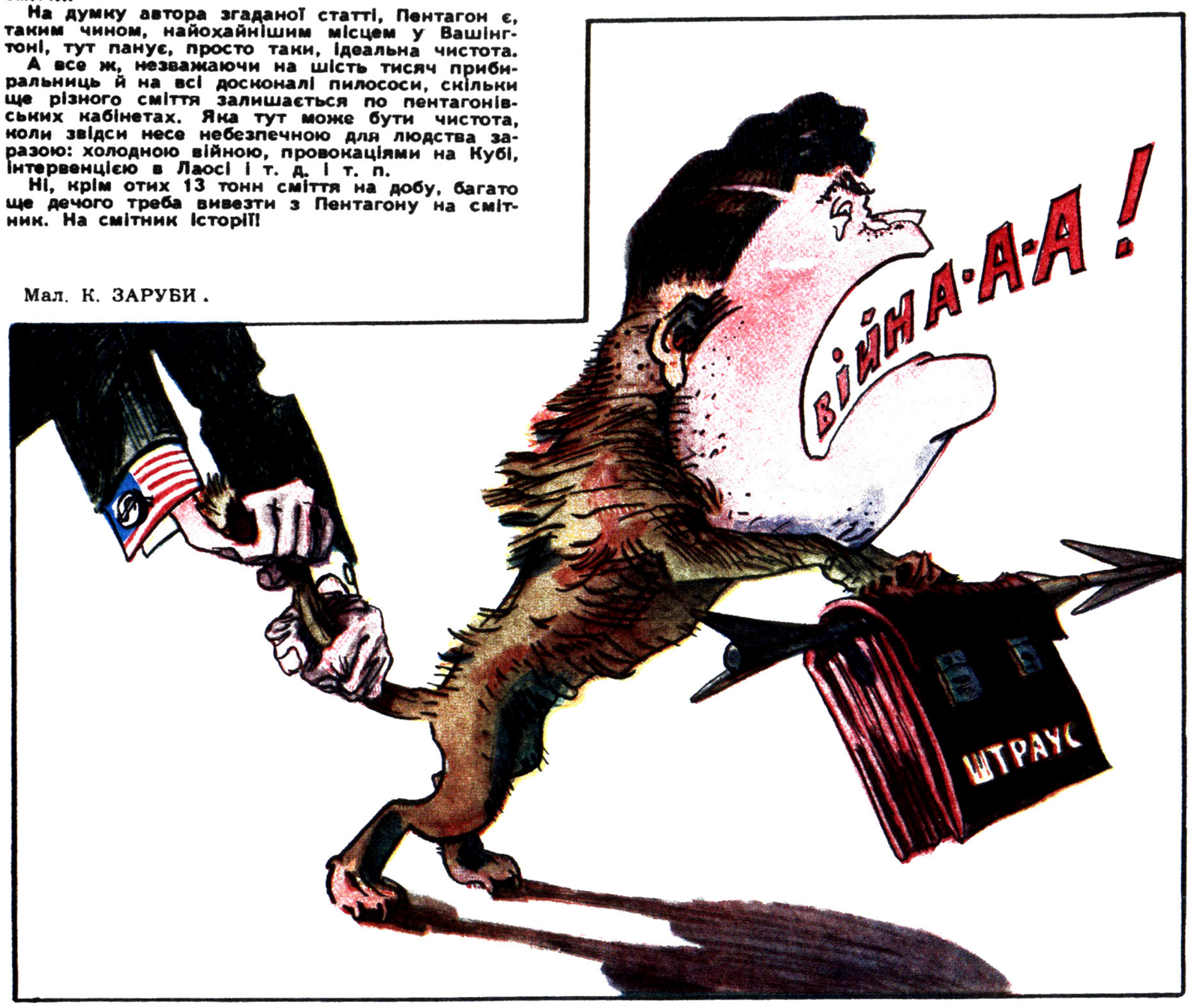

У Пентагоні накрутять, а в Бонні гавкають.

ДУШОГУБ НА ПЕНСІЇ

Суворо покарали колишнього гітлерівського міністра юстиції Шлегельбергера!

Цей міністр посів одне з чільних місць у списку головних фашистських злочинців, складеному після війни Об'єднаними Націями. На совісті Шлегельбергера тисячі людей, страчених фашистськими судами, якими керував цей злочинець. Про жахливу діяльність гітлерівського міністра знають у цілому світі. Одне слово, який був Гітлер, такою була і його юстиція, яка юстиція, такий і міністр юстиції...

Боннські законники багато років «розслідували» минуле гітлерівського міністра і ніяк не могли знайти, у чому його вина.

Тим часом Шлегельбергер спокійнісінько живе собі в боннському царстві. Живе, не голодує, бо одержує чималу пенсію — три тисячі марок на місяць! Адже всі гітлерівські злочинці одержують у Бонні добрячі пенсії. Чим Шлегельбергер гірший за них!

Та раптом на колишнього гітлерівського міністра впало велике лихо. У пресі з'явилися такі матеріали про злочини Шлегельбергера, що навіть боннські власті за голову вхопилися. І негайно ж суворо покарали гітлерівця. Скоротили Шлегельбергеру пенсію з трьох тисяч до 1450 марок на місяць! Одержував він раніше пенсію, що дорівнювала місячному заробіткові шістьох кваліфікованих робітників, а тепер — лише трьох.

Отак «скривдили» душогуба...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ні в матір, ні в отця, а в закордонного молодця.

Народні усмішки

«ВМІЄ СОБІ ПОРАДИТИ»

— Не розумію тебе, — каже Андрій до Миколи, — лікар приписав тобі щоденно одну чарку вина, а ти вже п'яту п'єш...

— Що ти від мене хочеш? Я строго дотримуюсь лікарського припису; я був у п'ятьох лікарів і кожний з них приписав мені по одній чарці.

Повідомив П. В. НОСА з Закарпатської області.

СВИНЯ І ЧАН КАЙ-ШІ

— Чим відрізняється свиня від Чан Кай-ші?

— Свиня сидить у калюжі — кругом земля, а Чан Кай-ші — на суші, але кругом вода...

...ЯК ДУЛЯ

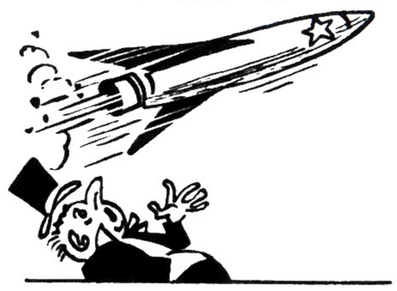

— Куме, я читав, що американці теж запустили штучного супутника Землі.

— Та запустили, кумцю. Тільки він у них малий дуже.

— То, може, все ж таки буде хоч таким, як гарбуз?

— Та де там! Як дуля!

— І видно їм ту дулю?

— Я думаю, добре видно. Особливо, як пролетить наш супутник та освітить.

Повідомив Г. М. КОМІСАРЕНКО з м. Запоріжжя.

ТОРБИНЧИН БРАТ

Найняв багатій бідного молотити хліб. Домовилися, що бідний буде молотити цілий день, поки світить сонце. За це багатій буде платити йому по торбинці зерна за кожен день.

Помолотив бідний день і збирається додому.

— Ні, нікуди ти не підеш, — зупинив його багатій. — Удень ти молотив при сонці, а зараз світить місяць, брат сонця. Треба і тепер молотити.

Бідний погодився.

Та ось настав час розплати. Бідний наставив торбинку, а багатій всипав у неї мірку пшениці. Але чудне діло: в торбинці нічого не залишилось. Тоді багатій ще всипав декілька мірок, а торбинка все порожня. Дивиться багатий і бачить, що торбинка внизу розрізана і до дірки ще й мішок пришитий.

— А це що таке? — закричав багатій.

— Торбинка, — відповів бідний.

— А внизу що?

— А це торбинчин брат, — спокійно відповів бідняк.

Повідомив В. В. ІЛЬЧЕНКО з м. Костополя, Ровенської обл.

ПРИЙМАК У ЦЕРКВІ

Один приймак пішов до церкви, подивився на чорного, порепаного Христа та й сказав:

— Катували тебе, терновим вінцем мучили, розп'яли... Дуже багато ти, Христе, витерпів, але одної муки не зазнав — у приймах не був!

Повідомив М. А. МАГЕРА з с. Печихвости, Горохівського району, Волинської області.

ПРО ЦЕБЕРКИ ТА ЯЗИКИ

Одеське БМУ Укрсільспецбуду ось уже чотири роки будує чотирикілометровий водопровід від ст. Дністер до с. Маяк, Біляївського району. Кошти із року в рік не використовуються.

(З листа до редакції).

Люди воду цеберками
Із Дністра несуть руками,
Будівельники ж роками
Роблять тільки язиками.

Ю. КРУГ.

І СОБАКИ НЕ ВИННІ

Про те, що коні не винні, у свій час уже писалося, і добре писалося. І хоч багато торговельних працівників Дніпродзержинська не можуть бувати у своєму клубі саме тому, що входити туди треба з кінського двору, який належить міськхарчторгу, вони у своїй біді коней не звинувачують. Виною всьому — десять штатних собак, які сторожують той двір і тих коней, а за сумісництвом не дають проходу в клуб любителям культурного відпочинку.

Клянуть працівники прилавку собак, на чім світ стоїть, і наглого здоху на них просять. А несправедливо ж це. Собаки теж не винні: вони несуть свою собачу службу — хапають за литки, і годі. В їх обов'язки не входить розпитувати кожного, чи він до громадського добра, чи до вогнища культури тягнеться.

Отака, бачите, капосна справа: глянеш ближче, то нема, виходить, винних.

Допомогти розібратися в цьому можуть тільки директор міськхарчторгу т. Павлюкойц, чи директор промторгу т. Шульга, чи директор тресту їдалень т. Сасункевич, чи директор індпошиву № 2 т. Трикіло.

Правда, не беремо на себе відповідальності потішати працівників прилавку надією, що ці чотири керівних голови вирішать оту складну справу дуже просто: зробляють вхід до клубу там, де йому і належить бути — з вулиці.

Але, може, директори хоч винного знайдуть, бо ж, як бачимо, не тільки коні, а й собаки не винні. Вони чесно роблять доручену їм справу!

Д. ВИЧ.

Дорогий Перче!

Відгадай, будь ласка, де найродючіша земля? Підкажу тобі: на станції Березань, біля самісіньких залізничних платформ. Тут на кожний квадратний метр грунту припадають десятки тонн мінеральних добрив. Тут і калійна сіль, і аміачна селітра, і гранульований суперфосфат.

А тепер відгадай, чого там стільки міндобрив зібралося. Підкажу тобі. Удобрили грунт на станції Березань дирекція радгоспу «Войнівський» та дирекція радгоспу «Черняхівський» (Переяслав-Хмельницького району).

Перша торік «подарувала» станції 18 вагонів міндобрив, друга — трохи менше — 10 вагонів.

Можеш, Перче, повідомити керівникам радгоспів, що родючість грунтів на станції досягла рекордного рівня. Можна тепер і про радгоспівські поля потурбуватися — вивезти хоч трохи добрив туди.

І. ОМЕЛЬЯНКО.

м. Березань, Київської області.

Чували ми, що ти часто одержуєш посилки з різними чудернацькими експонатами для своєї «Виставки ширнетреба». Ми теж хотіли б поповнити твої ширнетребні запаси партією залізобетонних плит. Але як? Тих плит аж 50 штук. Ні в конверт, ні в ящик вони не лізуть! (Не лізуть вони, до речі, і туди, де їм треба лежати). Замість них посилаємо тобі акта. З нього ти довідаєшся, що всі плити потріскані вздовж і впоперек. Що з усіх боків од них поодвалювалися шматки бетону. Як же з такими деталями виконувати зобов'язання про достроковий пуск об'єкта?

Надрукуй, Перче, нашого листа. Хай знають усі, що ударній комсомольській будові — Чернігівському заводові синтетичного волокна — ті плити підсунули бракороби з Білоцерківського заводу залізобетонних виробів Київського раднаргоспу.

Щоб після цього бракороби згоріли від сорому, мов на розжареній плиті.

П. КОРОЛЬ (інженер), Є. ДИНІН (постачальник), Н. РИДЗЕВСЬКА (лаборантка), І. МИКОЛАЄНКО (нач. залізничного цеху), Р. ЖИГУН (начальник комсомольського штабу).

м. Чернігів.

Послухай, яка прикра пригода приключилася торік з одним керівником Дзержинського району.

Недалеко від Дзержинська, біля сільгоспбази, є ставок. Вода там джерельна. Кругом очерет-осока та ще й верби зеленіють.

Так ото приїхав туди той самий керівник машиною. Швиденько роздягнувся, розігнався і, не спитавши броду, шульбухнув у воду. Пірнув — і ледве не вмер з переляку, бо загруз по плечі в муляку. Виліз з води, схожий на сатану, закутався в якусь рядину, заліз у машину і махнув аж на Донець обмиватися...

Був то голова, а чи секретар, — не знаю. Спробуй, упізнай людину, коли в неї тільки зуби блищать!

А ставок, чудесний ставок, пропадає, замулюється далі. Чомусь ніхто не додумається почистити його, та розвести в ньому рибку, та насадити дерев кругом.

Який би то був райський куточок для відпочинку шахтарів!

О. АБРАМОВИЧ.

Сталінська область.

Запрошуємо тебе відвідати наш Криворізький історико-краєзнавчий музей.

Відкрито його щодня для всіх, навіть для дощу і вітру, — так капітально ремонтує музей будівельне управління «Спецбуд-1», очолюване т. Юрченком.

За рішенням виконкомів Дніпропетровської обласної та Криворізької міської Рад музей мав розчинити свої двері для відвідувачів ще в липні 1960 року. Але в нас лишилося мало надій на те, що це станеться навіть цього року, бо ремонтники рухаються з швидкістю музейної кам'яної баби.

Нагадай, Перче, т. Юрченкові, що з такими темпами ремонту він і сам може стати музейним експонатом.

А. ЧЕРНЕНКО, завгосп Криворізького музею.

Є до тебе прохання. Стань у пригоді добрим людям. У нас, у Волноваасі, БМУ-4 на чолі з Петром Івановичем Жежелем добре діло задумало. Почало це будівельно-монтажне управління споруджувати траншеї для каналізаційних труб. Гаряче взялися будівельники за роботу. Ще у вересні минулого року розкопали вулицю Баластну так, що й досі по ній ні пройти, ні проїхати. Розкопали і засіли в тій траншеї, ніяк вибратися з неї не можуть. І до них добратися ніяк...

Спусти їм, Перче, з свого вертольота драбинку, хай вилізуть з траншеї. Бо так і до біди не далеко: пропадуть в тій траншеї добра слава БМУ-4 й авторитет самого Петра Івановича Жежеля.

І. АНТОНОВ.

м. Волноваха.

Вікторина з перцем

ЗАГАДКОВИЙ МАЛЮНОК

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

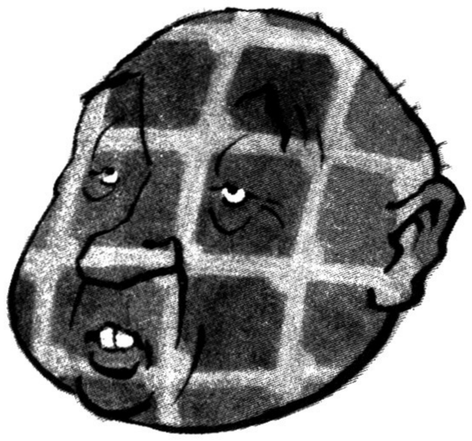

Де він загоряв?

Мал. А. СВИНЦОВА

Перші письмена.

СПОГАДИ ДРУГОРІЧНИКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А колись у другому класі я був найменший.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

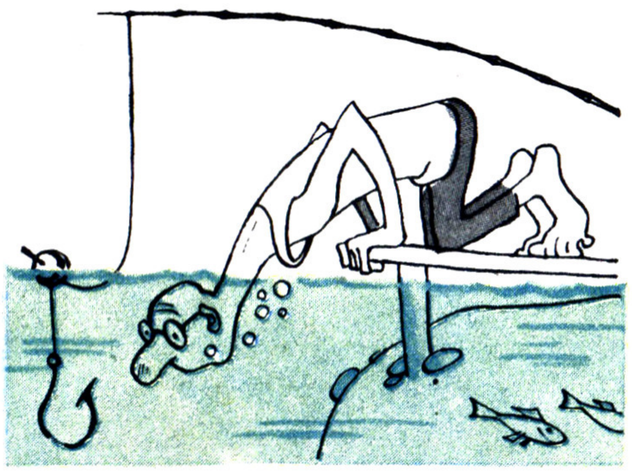

— Чого воно не клює?!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

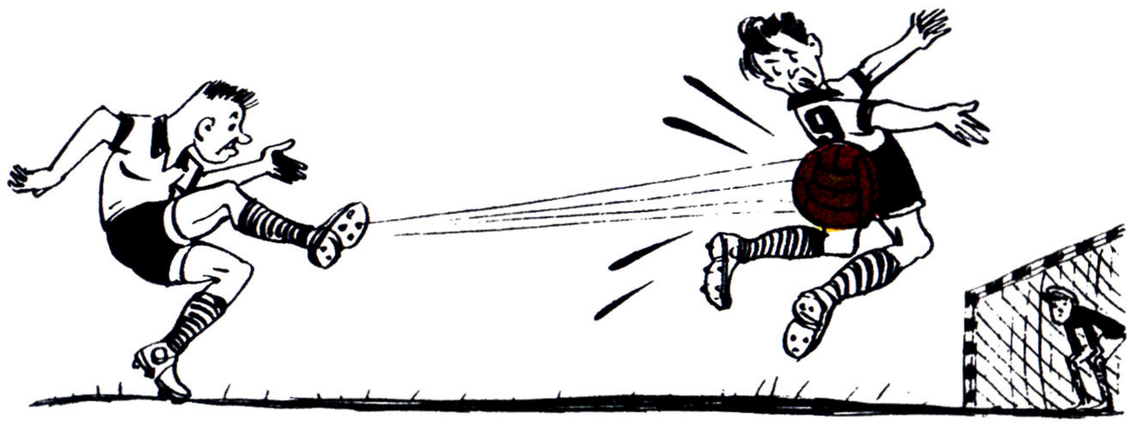

Єдиний раз потрапив у «дев'ятку».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Про «дрібнобуржуазних» дідів та крупнокаліберне хамство» — так звався фейлетон, надрукований в № 1 журналу за 1961 рік. У фейлетоні йшлося про те, що в колгоспі ім. Чапаєва (с. Михайлівська Слобода, Новгород-Сіверського району) колгоспникам похилого віку не подавали законної матеріальної допомоги. Коли ж ті колгоспники поскаржилися Новгород-Сіверському райвиконкомові, заступник голови райвиконкому Плаксін по-бюрократичному підійшов до розгляду їхньої скарги.

Чернігівський облвиконком повідомив редакцію, що питання про надання старим колгоспникам матеріальної допомоги розв'язано. Заступникові голови райвиконкому Плаксіну вказано на допущені ним помилки при розгляді цієї справи.

★ На одеському заводі імені Жовтневої революції, через недостатню механізацію, робітниці цеху металевих виробів вручну носили продукцію, а в полично-лемішному — вручну змащували лемеші, складали і скручували їх дротом. Про це писалося у фейлетоні «Автоматика і квач» («Перець» № 1 за 1961 рік).

Начальник управління машинобудівної промисловості Одеського раднаргоспу т. П. Балков повідомив редакцію, що у першій половині цього року згадані виробничі процеси на заводі буде механізовано. Управління взяло під свій контроль здійснення цих заходів.

★ У тому ж номері, в листі капітана міліції А. Смирнова (з Сталінабада) повідомлялося, що голова колгоспу «Зоря комунізму» Гайдук В. І. (Тростянецький район, Вінницької області) вирядив торік до Таджикистану заготувача Д. Баранецького купувати автопокришки та покрівельний матеріал і видав йому 70 тисяч карбованців колгоспних грошей. Органи міліції Таджикистану затримали Баранецького і виявили, що він розтринькав усі гроші і майже нічого для колгоспу не придбав.

Після виступу Перця Гайдука з посади голови колгоспу знято. Слідчим органам доручено притягти до судової відповідальності осіб, винних у зловживаннях.

★ «Лотерейне пиво» — під такою назвою у № 2 журналу було надруковано замітку про те, що працівники Софіївського ССТ (Магдалинівський район на Дніпропетровщині) як «навантаження» до краму давали квитки грошово-речової лотереї.

Як повідомив начальник Управління держтрудощадкас і держкредиту УРСР т. О. Дубенчук, згадані в листі факти відповідають дійсності. Тих, що порушили порядок продажу лотерейних квитків, — покарано.

★ Радомишльському машбудзаводові було вручено телеграму із незрозумілим, перекрученим змістом. Про це повідомлялося в замітці «Конкурс Перця» (№ 3 журналу).

Головний інженер Житомирського обласного управління зв'язку т. Калач повідомив, що за вручення плутаної телеграми на працівників Радомишльської контори зв'язку накладено стягнення.

Лисова нічка

(БАЙКА)

Лис-батько в ліс приніс курча
І так дітей своїх навча:
— З вас кожен мусить хитрим бути,
Уміти інших обманути.
Сьогодні м'яса вам не дам,
Хай всяк себе годує сам!
І тут озвалось Лисеня:
— Послухай, батьку, бачив я,
Як біля лісу недалеко
Упав поранений лелека,
Струмком лилася з нього кров.
Його б ти легко поборов —
Ми всі були б по горлу ситі...
— А де лелека?
— Там, у житі.

...Голодним з жита Лис прийшов,
Та вже й курчати не знайшов —
Поїли діточки кохані.

Отак-то жити на обмані.

А. ГАРМАТЮК.

м. Скала-Подільська,
Тернопільської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (452) (на украинском языке). Підписано до друку 21. IV. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 19684. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 2315. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

Ціна 10 коп.

Мал. БЕ-ША

ГРОШІ НА бомБОЧКУ!